

»Vi pa znate!« so pohvalili dopisnika, ko sta sedela po angel-skem češčanju zopet pri pečenih ptičih. »Bradačeva slava je umrknila, zato se pa sveti moja tem lepše. Še na smrtni postelji ga bo jezilo. Ste pač eden prvih slovenskih pisateljev!«

»Menda že,« si je mislil Čurimánguri, ki se je z zdravim apetitom navduševal za lepoto in dobroto plemenite pečenke. »Dozdaj ga še ni porodila slovenska mati sina, ki bi bil za tucat stavkov tako dobro večerjal in to celo dvakrat! Moram biti presneto previden s pisateljevanjem, da mi talent še želodca ne raznese!«

Gospod Joža Žužamaža so dali izrezani dopis v okvir pod steklo in ga obesili na steno; tri druge iztiske pa so razposlali hčeram, da bi vso žlahto veselila atova slava.

V predmestni gostilnici.

Zabuhli obrazi in motne oči,
umazana, blatna obleka . . .
V ušesa hreščenje hripavo zveni,
da groza in strah je človeka.

Med temi obrazi prečudnimi
i ženske sedijo premnoge,
z očmi komaj gledajo trudnimi,
več že ne držijo jih noge.

V vrvenje, življenje pa pisano vmes
spev mlajših deklet se oglašča . . .
Dekleta so gibčnih in prožnih teles,
segrela jih vinska je čaša.

In vpitje in petje in godba vsevprek
v noč mirno se šumno razlega . . .
Vmes kletve in psovke, jokanje in kreg . . .
Tam nekdo ljubezen prisega . . .

Jaz gledam to bučno življenje molčé
pri mizi osamljeni v koti,
in misli mi čudne po glavi vršé
o našem pozemeljskem poti.

T. Doksov.

